

[Undervisningsministeren.]

tænkes at have kunnet resultere i, at tanken måtte opgives, har næppe nogen forestillet sig, således som forhandlingerne forløb i 1962.

For det tredje vil jeg gerne afkræfte, at jeg skulle have handlet ud fra et politisk pres i den betydning af ordet, som det ærede medlem synes at lægge i det. Forholdet er ganske enkelt det, at der landet over er en så stor interesse for børnehaveklasse, at det bliver mere og mere uholdbart at opretholde en ordning, der begrænser mulighederne for at oprette børnehaveklasse til et snævert og tilfældigt udsnit af landets skoler. Af de nuværende børnehaveklasse findes knap halvdelen i København og omegn. Af landets købstæder har 1 på Sjælland og 2 på Lolland-Falster godkendte børnehaveklasse. 5 landkommuner har børnehaveklasse, heraf f. eks. ingen på Fyn. Der er kommuner, der har fået lov til at oprette klasse på nogle skoler, men nu ikke kan få tilladelse til at oprette klasse ved andre, f. eks. nyere skoler i kommunen.

Dette er ikke en holdbar situation for en undervisning, der jo ikke i den forstand er et eksperiment, men noget, der i stigende grad betragtes som et naturligt led i skolens virksomhed.

På denne baggrund kan det ikke undre, at jeg har haft adskillige henvendelser både fra medlemmer af folketinget og fra kommunale repræsentanter repræsenterende forskellige politiske partier om det ønskelige i at få fjernet den nuværende spærrebom, så de lokale skolemyndigheder frit kan tage stilling til, om de ønsker børnehaveklasse eller ikke. Det er disse ønsker, der overvejes imødekommet ved at skabe en videregående hjemmel på området.

På repræsentantskabsmødet i Danmarks Lærerforening fremsatte formanden, hr. Stinus Nielsen, en indstændig henstilling til regering og folketinget om, „at denne bebudede lovgivning må få en sådan udformning, at udviklingen ikke løber løbsk, så børnehaveklasse bliver en byrde for skolen i stedet for en hjælp. Dette kan nemt sikres i lovgivningen, hvis godkendelse af børnehaveklasse gøres betinget af, at der findes tilstrækkelige og formålstjenlige lokaler, egnede legepladser og kvalificerede bør-

nehavelærerinder på det sted, hvor klassen ønskes oprettet.“

Som jeg allerede gav udtryk for på repræsentantskabsmødet, er jeg ikke uenig i disse betragtninger. Jeg nærer så megen tilid til det kommunale selvstyre, at jeg er sikker på, at det ikke vil være svært at få børnehaveklasse ført ud i livet på en forsvarlig måde i de kommuner, der måtte ønske det.

Af *Vivike* til landbrugsministeren (9. september 1965):

„Vil ministeren gøre noget for at bevare området ved Nissum Fjord i dets nuværende tilstand, så det fortsat kan være en af Europas bedste raste- og ynglepladser for trækfugle? Og finder ministeren — som situationen er — det i det hele taget forsvarligt, at der anvendes penge og arbejdskraft til landvindingsprojekter, som er ødelæggende for faunaen og har stor rekreativ værdi for befolkningen?“

Spørgsmålet er bl. a. foranlediget af afvandingprojektet ved Nissum Fjord, som ifølge sagkundskaben vil ødelægge meget for trækfuglene, hvorfor der er kommet anmodninger fra såvel nordiske jægerorganisationer som fra The International Wild Fowl Research Bureau om at undgå udtørringen. Det vil gavne Danmarks navn i udlandet, om vi efterkom dette ønske.

Tillægsspørgsmålet er foranlediget af, at vore rekreative områder stadig formindskes, skønt der bliver større og større behov for dem. I en tid, hvor det ikke er landbrugsjord, vi synes at mangle, ville Hedeselskabet kunne være til betydelig mere gavn, hvis det i mindre grad beskæftigede sig med afvanding og i højere grad koncentrerede sig om at lave rensningsanlæg og dermed stærkere medvirkede til en løsning af de voksende vandforureningsproblemer.

Landbrugsminister *Chr. Thomsens* svar (15. september 1965):

Landvindings sagen Ramme Å vedrører et projekt til afvanding af lave landbrugsarealer omkring Ramme Å med tilløb samt den nordlige del af Bøvling Fjord i Bøvling, Fjaltring og Ramme sogne i Ringkøbing